

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

Úvodní slovo

Začal podzim. Příroda klame teplými barvami a sluníčkem - a ve skutečnosti teploty nepřekračují hranici 10 °C. Pokud nepatříte k lidem, kteří všechen podzimní čas tráví v posteli/u televize/u počítače s teplým kakaem/čajem/grogem, můžete využít naše tipy a vydat se do divadla, do kina, nebo třeba na výstavu. Podzim je vůbec dobrá doba na chození do divadla. Člověku není líto, že netráví čas venku, když je tam tak krásně (protože prostě není) a pokud má v sobě kapku škodolibosti, baví se při pohledu na zoufalé šatnářky zavalené hromadou kabátů (což ovšem platí pouze v případě, že nejste šatnářka).

Zato podzim ve škole je extrémně nezábavný. Za celou redakci tedy doufám, že vám ho čtení Jégéčka alespoň trochu zpříjemní... A pokud byste si chtěli počíst i v pohodlí domova, všechna čísla (včetně tohoto) najdete na našem webu!

Anička

Obsah

Novinky	
Rozhovor...	
Kultura	
Cestování	
Knižní objevy	
Filmy	
01101010	
Čím se baví gympláci	
Sport	
Kulturní vložka	

Nestačí vám potkávat náš časopis jen na školních chodbách?
Brečíte po nocích, protože se vám stýská po našich úžasných titulních stránkách nebo uzených makrelách?
V tom případě navštivte náš web!

www.jegecko.jergym.cz

Švýcaři v Liberci

Poslední zářijový týden se uskutečnila druhá část výměny se Švýcary, a tak nás přijeli naši vzdálení sousedé navštívit sem, do Liberce. Počasí bylo neskutečné a nadřel by se ten, kdo by chtěl na obloze najít sebemenší mráček. Proto nic nepřekáželo tomu, abychom se plně se věnovali celotýdennímu programu, který byl převážně venku. Navštívili jsme spoustu zajímavých míst, která byla i pro nás, Liberečáky, nová.

Pondělek byl věnován prohlídce školy a pak Švýcaři mohli navštívit libereckou synagogu a radnici, v úterý nás čekal náročný den v Harrachově, kde jsme mohli vidět sklárnu, Mumlavské vodopády, hornické muzeum, ale

i skokanské můstky. Středa znamenala pro české studenty odpočinkový den, na rozdíl od Švýcarů, kteří absolvovali celodenní výlet do Prahy se všim všudy. Čtvrtek byl věnován kultuře i přírodě. Všichni jsme jistě ocenili návštěvu Naivního

divadla, představení der Kopflose Ritter (Bezhlavý rytíř) a odpolední procházka Pla-

kánkem a prohlídka hradu Kost opravdu neměla konkurenci. V posledních dvou dnech jsme si zaspotovali v areálu školy, pochlubili se dominantou Liberce - Ještědem, českou kuchyní a potěšili Švýcary návštěvou nákupních center!

Myslím, že výměna proběhla úspěšně, procvičili jsme si němčinu a ukázali, jak krásné jsou Čechy. Závěrem bych chtěla poděkovat paní profesorce Linhartové a Sikorové, které nám s přípravami programů pomáhaly a celou dobu měly pevné nervy! :-)

Markéta Horáčková

Babička se vrací

Na představení Babička se vrací jsme do pražského divadla Ypsilon vyrazili ve čtvrtek 20. října pod záštitou češtinářského semináře. Vyjžděli jsme sice až v pět hodin odpoledne, tudíž odpadlo ono obvyklé nadšení způsobené promeškaným vyučováním, přesto je návštěva divadla vždy vítanou změnou školního stereotypu. Obzvláště pak, snažili se vám hra představit nestravitelný skvost české literatury (upřímně, kdo přečetl víc jak jeden odstavec? Dobrovolně?) ve stravitelnější podobě.

Postava babičky se tu odchyluje od své knižní podoby, zidealizované, moudré staré že-

ny a získává podobu novou, děsivě reálnou. V podání Jany Synkové na jeviště dorazí pravá a nefalšovaná česká tchyně. Babička, která skřehotavým hlasem vytahuje svá křesťanská moudra, oči má všude a nelze jí uniknout.

O bravurním provedení role pak svědčí i fakt, že babička vytáčela nejen svého zetě (výborný Jiří Lábus), ale mnohdy i nás v publiku. Obzvláště pak ty, kteří mají podobné babičky doma (tichý povzdych).

Celé představení se nachází na hranici ideálního dětského světa a kruté reality. Díky Barunčiny vsuvkám se dozvídáme nešťastné osudy postav, které

zde vidíme jako nic netušící nevinná dítě. Ukazuje nám, jak to asi u Prošků (nebo chcete-li u Panklů) mohlo vypadat doopravdy. A jak už to ve skutečném životě bývá, není to obraz příjemný.

Představení uvítají jak ti, kteří knihu v ruce neměli, tak ti, kteří mezi scénami již najdou všechny narážky a odkazy. A možná, že po jeho zhlédnutí bude i originál stravitelnější. Vždyť kdo nemá právo na to si těžký život ulehčit tím krásným, co ve vzpomínkách zůstává?

Lenka Rozkvcová

Jak se žije a studuje v Americe?

Mathias se vrátil po ročním studiu v USA zpátky do naší školy. Vyzpovídali jsme ho a zjistili, jaký byl tamní život a po čem se mu tady stýská.

Jaký máš pocity ze svého pobytu v USA? Co ti to přineslo?

Pocity z pobytu mám pozitivní. Nelze to vyjádřit jedním slovem, které by zachytilo všechno, co se odehrávalo a odehrává v mé hlavě. Přineslo mi to hodně. Spousta lidí může považovat za největší přínos znalost angličtiny, ale ve skutečnosti má člověk možnost srovnat dvě různé mentality, poznat nové tradice a přátele. Největším přínosem je pro mě fakt, že mám druhý domov někde hodně daleko od Čech.

Kde jsi bydlel?

Bydlel jsem v Montaně ve městě Whitefish, úplně na severu - kousek od hranic s Kanadou.

Jaká zajímavá místa jsi v USA navštívil?

Dostal jsem se do Yellowstonu, kde jsem viděl „vyvrcholit“ známý Old Faithful. Dále Seattle, Salt Lake City a San Francisco.

Jaký je rozdíl mezi školou v USA a v ČR? Co ti více vyhovuje?

První věcí, která je v USA lepší je, že si studenti navolí předměty, které chtějí daný rok studovat. Je dán počet kreditů, které musí žák za čtyři roky získat absolvováním předmětů daných normou. Studenti se daleko více učí praxí, dává se spousta úkolů a učí se „učit“. A možná taky fakt, že každá střední škola má parkoviště, za které by se nemuselo stydět kdejaké obchodní centrum.

Co tvá rodina, ve které jsi byl ubytovaný? Jak sis s ní rozuměl? Jste spolu stále v kontaktu?

Byl jsem u hostitelské rodiny, kterou mi našla organizace AFS. Vztah byl jako v každé jiné rodině. Samozřejmě nikdy to není ideální, ale to není

nikde. Sedli jsme si skvěle a za tu relativně krátkou dobu jsem se stal jedním z nich. Jsme teď stále v kontaktu a plánuji je navštívit co nejdříve.

Co tě vedlo k tomu, abys tento pobyt absolvoval?

Vždycky sem se chtěl někam na delší dobu podívat, ale nikdy sem neměl dostatek odvahy se do toho pustit. Jedna moje blízká kamarádka byla v Americe a měla na mě velký vliv. Podpořila mě a pomocí ní jsem se rozhodl kontaktovat AFS, což je organizace, která tyto pobyty zprostředkovává. Doma už to pak nebyl problém, táta byl rád, že se mě konečně zbaví.

Měl jsi nějaké problémy s jazykem?

Problémy s jazykem jsem neměl nijak výrazné. Byl jsem obklopen angličtinou 24 hodin denně, sedm dní v týdnu, takže to šlo velmi rychle. Člověk se podle mého daleko lépe učí od vrstevníků, než od učitele. A nemyslím tím jen sprostá slova.

Co tví kamarádi v USA? Jací byli? Jsi s nimi stále v kontaktu?

Kamarádi v USA byli „awesome“, on je totiž v Americe úplně každé „awesome“, alespoň o sobě tak všichni mluví. Všichni, se kterými jsem trávil čas, byli super. Pomáhali mi s jazykem, školou, ukazovali mi okolí. Bylo na nich vidět, že mají zájem a váží si toho, že si někdo vybral zrovna jejich zemi. Má to velký vliv a v začátcích to hodně pomůže, protože člověk naváže rychlý

kontakt a lépe se pak integruje do společnosti. To si myslím, že u nás ještě chybí.

Chtěl by ses někdy v budoucnu do USA vrátit? Žít tam, studovat, pracovat?

Rád bych se tam jednou vrátil, ať už za studiem či prací.

Jaký byl tvůj nejlepší zážitek?

Nejlepší zážitek asi nemám. Představte si, že odjedete na rok na dovolenou - už jen ta myšlenka je zážitek.

Jak jsi v USA trávil svůj volný čas?

Hodně jsem v Americe sportoval. Byl jsem v Montaně, kde jsou ideální podmínky pro mnoho sportů podle ročního období. Většinu času jsem byl prostě s přáteli a rodinou.

Jak se podle tebe liší život v USA od života v ČR?

Nebyl jsem všude v USA a hlavně asi ne dost dlouho na to, abych mohl říct, jak se život tady a tam liší. Žil jsem v malém městečku, kde byla silná komunita a každý se znal s každým. Lidé si nezávidí, nedrbou a přejí si úspěch. Tím, že teenageri nemají možnost pít, tak je to nutí hledat si jiné, více prospěšné aktivity. To dost pomáhá tomu, že lidé se daleko více rozvíjejí. Byl jsem překvapen, jaká je tam obrovská podpora. Přejde mi, že jejich široká škála možností umožní každému prorazit v tom, co právě dělá. Od umění po sport.

Trocha kulturního prostředí

AFRIKA - JINÝ SVĚT

12. listopadu 2011, 15:30 a
19:00
Dům kultury Liberec

Václav Špillar, jeho žena, syn
a 14000 km dlouhá cesta jižní
Afrikou. Nechte se Václavem
Špillarem vtáhnout do tajů
přírody Jihoafrické republiky,
Botswany a Namibie.

JIŘÍ SCHMITZER

2. listopadu 2011, 20:30
Klub Vlák (Harcovské koleje)

Všichni ho známe. Francin. Pan
Tečka z Nanoalba. Písničkář.
Řekněte prdel.
Vstupné: 159,-

FACE IN IMITATION

9. listopadu 2011, 19:00
Foyer Malého divadla

Vernisáž výstavy fotografií
Zdeňka Úlehly.

NIGHTWORK

4. listopadu 2011, 20:30
Dům kultury Liberec

Tančí, zpívají, oblíkají se podle
nejnovější vesmírné módy,
někdy jsou čtyřprocentní a
někdy ne – a přijedou to
všechno ukázat i k nám!

Koule.cz tour.
Vstupné: 350,-

**STUDENT MUSIC
FESTIVAL**

17. listopadu 2011. 20:00
Klub Vlák (Harcovské koleje)

K oslavám Dne studentstva
nám zahrají Exil 51, The
Scoofers, Zóna 14 a Big Fish
one!

Vstupné: 50,-

UDG + BROUMBAND + COVER POVER

11. listopadu 2011, 20:30
Klub Vlák (Harcovské koleje)

CIRCUS LIVE Tour přiváží kapelu UDG + dvě
rock'n'rollové třešně k tomu – na začátek i na konec.
Vstupné: 150,-

**RAMMSTEIN MEMBERS
CLUB**

18. listopadu 2011, 19:00
Dům kultury Liberec
Vstupné: 120,-

Nejen Liberec centrem dění!

Prinášíme vám další várku kulturních akcí, které se uskuteční v sousedním Jablonci!

VYPSANÁ FIXA

Pátek, 18. listopadu 2011, 20:00
Klub Na Rampě

XINDL X

„F++k & Country Tour“
Středa, 30. listopadu 2011, 19:00
Městské divadlo

Akustické turné Xindla X s kapelou.
Vstupné: 280,-

TŘI SESTRY

Pátek, 11. listopadu 2011,
20:00
Eurocentrum

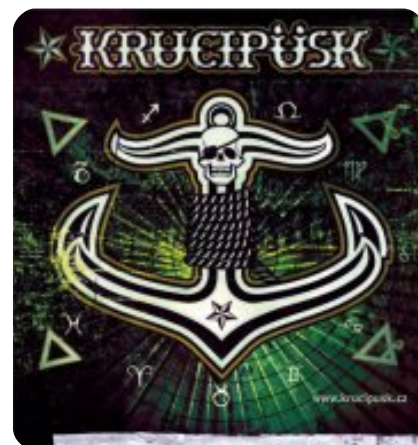
Host: Rybičky 48
Legendární česká punk pub
rocková kapela
v čele s nepřehlédnutelným
Lou Fanánkem Hagenem.
Vstupné: předprodej 270,- / na
místě 300,-

KRUCIPŮSK

Pátek, 25. listopadu 2011,
20:00
Eurocentrum

Tradiční zjevení strejdy
Tomáše a jeho party před
koncem roku.
Vstupné: předprodej 190,- /
na místě 220,-

SUPPORT LESBIENS

Pátek, 2. prosince 2011, 20:00
Eurocentrum

Turné k novému albu
Homobot.
Vstupné: od 250,-

WOHNOUT

Sobota, 5. listopadu 2011, 20:00
Klub Na Rampě

Host: Medvěd 009

J.A.R

Středa, 16. listopadu 2011, 20:00
Eurocentrum

Deset muzikantských
individualit přijede představit
své aktuální album
Dlouhohrající děcka. A Vy
chcete být u toho.
Vstupné: předprodej 220,-
studenti na místě 240,-
dospělí na místě 250,-

Divadlo žije!

Přesně to dokázal WTF?! festival současného divadla, když v sobotu 15. října přilákal stovky mladých i starších Liberečanů do prostor Malého divadla. Šlo o 11 hodin trvající maraton, při kterém soubor F. X. Kalby představil několik svých nejúspěšnějších her, jež vytvořil v loňském roce. A opravdu bylo o co stát!

Ve tři hodiny se představila velmi úspěšná hra o pubertálním šílenství kolem chlapeckých kapel - Pipinky z plakátu. Spoustu přítomných donutil zavzpomínat na (před)pubertální léta a svou nemalou dávkou vtipu příjemně naladil přeplněný sál na nadcházející hodiny.

Poté následovala prvotina her-

ce a autora Tomáše Dianišky (který se ovšem na všech ostatních hrách podílel a ve všech také hrál) – Googling and Fucking. Hra, která v loňském roce slavila nebývalý úspěch a pravidelně vyprodávala divadlo. Ti, jež do „generace Youtube“, pro kterou je představení určeno, nepatří, ho pochopí jen velmi těžko. Ovšem ti, do jejichž každodenního světa patří sociální sítě, Google a internet obecně, ji velmi ocení. Na pozadí několika nejasných dějů se odehrává myšlenka o dnešním světě a světě internetu. O tom, že kdo dnes není součástí internetového světa, jako by nebyl...

Mezi jednotlivými představeními byl pro návštěvníky připraven různorodý doprovodný program – prodej festivalových triček, secondhand i krámk s designovými šperky. Atmosféru doplňovala doprovodná vystoupení (například geniální Experimental Cabaret), módní přehlídky, nebo cirkusová vystoupení dvojice Bratři v tricku, kteří za své kousky sklízeli nevídaný

aplaus.

A neobvyklý úspěch měla také třetí hra, Přísně tajné: Hrubá nemravnost. Lidé na konci představení stáli a potlesk nebral konců. Nebylo se čemu divit, hra o geniálním matematikovi Alanu Turingovi, který vý-

znamně přispěl ke vzniku prvních počítačů, byla opravdu povedená. Na jednu stranu vás mrazilo z vyobrazeného prostředí 2. světové války, na tu druhou nechyběla solidní dávka vtipu. A nechyběl ani příběh, jež začínal Alanovým dětstvím, pokračoval jeho dospíváním, zjišťováním, že je homosexuál a bojem s úřady (homosexualita byla v době jeho života trestná) a končil jeho hormonální léčbou a dobrovolnou smrtí. Ačkoliv by se na první pohled mohlo zdát, že her o slavných lidech je spousta, tahle byla přeci jen jiná. Herci šokovali svou bezprostředností a ochotou ukázat vše, homosexuální scény byly víc než uvěřitelné a v hledišti se občas ozvalo překvapené „tyvole“. Na druhou stranu nechyběl ani vtip, tolik typický

pro přítomné herce, ani scény, z nichž mrazilo. Jednoduše geniální podívaná.

A aby diváci neměli pocit, že je toho pro ně připraveno málo, do Liberce byl pozván i brněnský soubor DNO, konkrétně Jiří Jelínek a Michal Dalecký. Ti se představili se svou hrou Svět podle Fagi, krátkými příběhy značně cynické třináctileté komiksové postavičky. Nevím,

jestli to bylo pokročilou noční hodinou, nebo jestli by to bylo vtipné i jindy, ale představení bylo i přes svou jednoduchost velmi zábavné.

Michal Dalecký pak měl připraveno krátké představení s názvem Plyšové porno (přičemž název přesně popisuje i obsah onoho představení). To bylo zajímavé už tím, že se odehrávalo vzadu na rampě Malého diva-

dla, kam normálně není přístup povolen.

A úplně na závěr všeho se vrátili Liberečtí herci Tomáš Daniška a Karolína Baranová se svou live show Pipinky pi*o. Směsice elektroniky a hip-hopu bavila ty, kteří ještě neusínali, až do druhé hodiny ranní, kdy celý festival skončil.

Takže těm z vás, kteří se nemohli dostavit, vřele doporu-

čuji – pokud budete mít příležitost vidět kterékoliv ze jmenovaných představení, neváhejte! Protože DIVADLO ŽIJE! (Minimálně v Liberci.)

Anička Palečková

Alois Nebel

„Ono je to vlastně celé o lásce.“

Jablonec nad Nisou, kino Radnice, 30. října 2011, 20:00. Pršelo. Anebo ne?

Alois Nebel je film natočený podle komiksově trilogie Jaroslava Rudiše a Jaromíra 99 režisérem Tomášem Luňákem. Jeho hlavním lákadlem je takzvaná rotoskopie, kterou je film vytvořen. Je to technologie kombinující hraný a kreslený film. Scény natočené reálně s herci se po jednotlivých okénkách překreslují a animují. Toliko k základním informacím, teď už můj názor.

Než jsem Nebela viděla, přečetla jsem si pár recenzí a názorů na tento umělecký počín. Naštěstí jsem se nenechala odradit a na jabloneckou premiéru s delegací tvůrců jsem se vydala. A nelituji. Už na začátku mne film zaujal. Záběry Jeseníků, přijíždějící vlak, blikající lampa a do toho všeho klidný a vyrovnaný hlas Miroslava Krobota. Až mi přejel mráz po zádech (a nebylo to

tím, že mi za nimi seděl jeden nejmenovaný profesor). Animace, která v České republice nemá obdoby, se spojila s originalitou autorů, kteří si za krásou filmu šli tak odhodlaně, až zapoměli na samotný příběh. A to je právě předmětem výtek. Osobně si myslím, že příběh je dostačující a záměrný, jelikož jedině takto dokonale utváří temnou atmosféru, která je jeho hlavním motorem. Pokud ale skutečně stojíte o příběh, přečtěte si předlohu - komiks, který má své fanoušky už dlouho.

A co dělá Nebela tak výjimečným? Ano, vizualizace je klíčovou předností - nikoli však jedinou. Další, co je na filmu téměř dokonalé, je hudba. Hudba a zvuk. Skupiny Priessnitz a Umakart, Václav Neckář, Marie Rottrová a další dotvořili celkovou náladu filmu. Já mám hudbu ráda a vnímám ji, takže mě tvůrci mile překvapili a zajistili si mé fanynkovství.

Každému bych doporučila se na Nebela alespoň jednou podívat. Já se díky němu opět začala zajímat o českou tvorbu. Takže pokud váháte, zda jít či ne, já vám radím - jděte! Určitě to stojí za to.

Mája Jílková

Posedlost baletem

Mám napsat další recenzi na divadelní představení, tentokrát s názvem Posedlost baletem. Jak to ale napsat a použít při tom i jiná slova než jen: bomba, úžasný, skvělý, geniální, vtipný, dokonalý, super, pecka,...? Toť otázka! Nebude to snadné, ale pokusím se.

Především bych chtěla upozornit všechny ty, co po přečtení nadpisu obrátili oči v sloup či ohrnuli nos, že toto tanečně - činoherní dílo se zcela vymyká vaší klasické až stereotypní představě o baletu. Světe div se, ale balet dnes už není to, co si o něm mnozí myslí a co vás od něj nejspíš nejvíce odrazuje: Labutí jezero, uspávající hudba, růžová sukýnka či upnuté punčocháče baletáků. Dnešní balet je mnohem, **mnohem** víc a přesvědčí vás o tom právě výkony tanečnicků (i herců) v tomto představení, které bourá všechny hranice.

Na úvod vám tanečníci ukáží něco málo z jejich každodenního tvrdého tréninku, při němž si budete klást otázky, zda se v jejich těle ještě pořád nachází

všechny kosti a jak je možné, že fyzikální zákony tu přestávají fungovat. Poté vám pěkně chronologicky představí vývoj tance samotného názornými tanečními ukázkami

panovala by tak skvělá atmosféra. Nebudu vám prozrazovat triky a vtípký, které při „moderování“ používají, ale jen naznačím, že vás nemine elektronická tužka, evoluce

(od pravěku, v němž to všechno začalo, až po současnost) a nakonec vás zasvětil do tohoto umění jako takového. Nesmím se zapomenout zmínit také o dvou hercích, kteří si pro jednu odskočili z činohry a celým večerem provázejí. Bez nich by sice představení bylo pořád výborné, ale zdaleka ne tak vtipné a uvolněné a ne-

tance v Liberci či možnost přihlásit se do Akademie Háry Psa, v níž se budete radovat ze svých zakrvácených špiček, mizerného platu a důchodu již v cca 35 letech se zcela zhutovaným tělem. Hurá! :-)

Důležité je také upozornit na to, že si i členové souboru vyzkoušeli práci choreografa a na tanečních ukázkách se podíleli nebo je přímo vytvořili - a to zcela ve svém volném čase, jelikož toto představení je mimo běžné abonmá, tedy bonusové, navíc. Doporučuji ho mladým i starým, laikům i profesionálům, milovníkům i zarytým odpůrcům baletu a dávám 100%. A co říct na konec? Snad jen to, že tohle představení „mimo plán“ se opravdu podařilo a jen víc takových...!

Tata Bojs - 14.10.2011

O některých večerech si možná kvůli momentální špatné náladě někdy myslíte, že budou tak trochu na pytel. Jenže už máte v kapse dlouho koupené lístky, jiné plány odložené na neurčito, tu kapelu vlastně úplně milujete a bez toho koncertu si dost dobře neumíte představit pokračování vaší existence. A tak jedete. Do jabloneckého Eurocentra je od nás z Liberce cesta zatáčivá a dlouhá, takže se vám pochopitelně udělá špatně, ale jestli jsou tou kapelou, kvůli které se cestou za ní tolik obětujete Tata Bojs, pak nelitujete!

V sále se konečně zhaslo a před nás přitancila předkapela LUS3, všichni vypadali vtipně a nadějně (obzvláště sympaticky se jevil basák a jeho pohyby podobné reakcím na elektrošoky), jenže po pár skladbách mi přišli už nějakí plastíkové a nepřinášeli nic nového - kromě příjemných vizuálních dojmů.

A pak byli tady. Nekoneční, ležatí, osmičkoví. Protože jejich koncert v Jablonci byl druhou z devatenácti zastávek **∞ TOUR**, začali progresivně, jak se jmenuje také první (a poslední) píseň z alba *Ležatá osmička*. Trvalo jen pár minut, než se přední linie posluchačů rozpohybovaly v rytmu hudby a o chvíli později už po svém tančila většina sálu, protože i kdyby někdo chtěl nakrásně stát jako solný sloup, aspoň chodidlo by ho při pohledu na Milana „Bublajse“ Caise,

Vlád'u Bára, Jiřího Hradila, nebo Mardóšu Huňáta, skákajícího po celé délce i šířce podia, muselo zradit.

Zahráli téměř celé album, nejspíš chyběla jen Světová (jistotu teď nemám úplnou, protože počet pozitivních pocitů zabral místo pro jasné informace), ke které jim chyběl rapper Vladimír 518, a mnoho dalších starších věcí jako byla Růžová armáda, *Attention aux hommes* nebo Elišce. Po celou dobu hudbu doplňovala kromě tradičních blikátek a mlžníků také čtyřdílná projekce, kde se něko-

kaz focení, který jsem chtěla porušit zrovna ve chvíli, kdy přiběhl agresivní security-pán a sesílal hromy i blesky na pána, co fotil vedle mě, takže se tu aspoň můžete podívat, jak Tata Bojs při focení běhali donekonečna ve velodromu Tělovýchovné jednotky KOVO.

Myslím, že každý, kdo si byl v pátek jistý, že se nebude opakovat, nebo bylo opakování jeho jediný přání, si ještě teď pobrukuje tatabojsí melodie a pokud měl na rozdíl ode mne 320,- nazbyt, honosí se titulem vlastníka trička s nekonečnem!

likrát rozpínalo nekonečno, klip na *Opakování*, k *Ztraceným* v překladu se objevila krásná Juliette („*Te voir, je m'en réjouissais tant. Tu m'écoutes au moins? Enleve donc tes écouteurs. J'enleve quelque chose moi aussi?*“) a k *Filmařské Bublajs* a my a zase *Bublajs*, který všechno točil malou kamerou.

Jediným nedostatkem byl zá-

Festival České hrady

O prázdninách jsme se s mými dobrými přáteli vypravili na festival České hrady. Už podle názvu každý uhodne, že se festival koná v blízkosti hradů v Čechách a na Moravě. Účinkující navštívili celkem osm hradů – Rožmberk nad Vltavou, Točnick – Žebrák, Švihov, Kunětickou horu, Bezděz a na Moravě pak Hradec nad Moravicí, Bouzov a Valtice.

Hrad Bezděz byl pro mě a mé kamarády nejbližší, tak jsme se tedy vypravili tam. Festival na Bezdězu začal již v pátek 5.8. karnevalovým večírkem. Tento den zahráli také TataBojs, Tomáš Klus a Jiří Schmitzer. My jsme se však na festival vypravili až v sobotu, kdy se festival teprve pořádně „rozjel“ a na programu bylo celkem 14 hudebních skupin. Z těch nejznámějších mohu uvést například Vypsanou fixu, Wohnout, Divokej Bill, Kryštof, Support Lesbiens či Skyline.

Z Liberce jsme na festival je-

li vlakem a vystupovali jsme na stanici Bezděz. Ještě jsme část cesty museli zdolat po svých, ale naštěstí byla trasa do areálu přehledně značena, takže jsme neměli nejmenší problém dějiště festivalu najít. Festival se konal na loučce u lesa pod hradem. Do areálu byl zákaz nosit vlastní pití, takže nás neminula kontrola batohů. Objevené (občas i dobře uschované :-)) lahve s nápoji jsme museli ponechat pořadatelům u vchodu. Měli jsme možnost si své lahve zase rozebrat, až budeme areál opouštět, ale jelikož z mnohých lahví bylo upito více, než když jsme je u vchodu odevzdávali, většina z nich se ke svému původnímu majiteli již nevrátila. :-)

V areálu byla celkem dvě pódiá, mnoho stánků s nápoji a občerstvením a nechyběl ani stánek první pomoci. První skupina – Dilated – začala hrát v 11:30. Příliš mnoho posluchačů ale neměla, většina lidí se shromáždila před druhým pódiem, kde měla vystoupit Vy-

psaná fixa. Na tuto skupinu jsem se také velmi těšila a její vystoupení mě rozhodně nezklamalo. Členové skupiny byli samá legrace a hráli nejznámější a nejpobláznější skladby ze svého repertoáru. V ceně vstupenky byla také prohlídka hradu Bezděz.

Rozhodně jsme takovou možnost chtěli využít, a tak jsme se vypravili vstříc obřímú kopci, kterému Bezděz kraloval. Ten den bylo zrovna opravdu hezky, takže jsme se po cestě vzhůru docela zapotili. Nakonec jsme ale byli rádi, že jsme kopec zdolali a mohli jsme si Bezděz prohlédnout. Nejkrásnější byl výhled z věže na okolní krajinu.

Návštěva festivalu stála skutečně za to. Byl to jeden z mých nejlepších zážitků o těchto prázdninách. Nejvíce se mi líbilo vystoupení skupiny Divokej Bill. Mám ráda jejich skladby, tak jsem byla ráda, že jsem tuto skupinu konečně mohla vidět naživo.

Jana Řípková

Rock For People

Počátkem července proběhl v Hradci Králové další ročník největšího českého festivalu Rock For People. Na čtyři dny zde vyrostlo město plné zábavy, dobrého jídla a především skvělé hudby. Program byl oproti minulým ročníkům ochuzen o velká jména - na úkor velkých headlinerů zde mělo vystoupit více menších kapel. Pořadatelé si tímto krokem slibovali větší

atraktivitu a návštěvnost. Z mého pohledu to byl krok vedle a minusové body pro pořadatele.

Ovšem plusové body získali pořadatelé při pohledu na areál, který upoutával novou grafikou veselých panáčků. Ti symbolizovali všechno, co se na festivalu stane prioritou - mohli jste tak narazit na panáčka, který má místo hlavy püllitr, reprobednu nebo

sluníčko. Jako symbol oblíbených Toi toiek byl panáček s hlavou v podobě exkrementu.

Po hodinové frontě do stanového městečka jsme začali budovat náš provizorní domov. Stan jsme si strategicky postavili u cesty a jako orientační bod byl zvolen vedlejší příbytek velikosti hangáru s grilem na předzahrádce. Postupem času

sousedů i grilů přibývalo a nám bylo jasné, že večer nemáme šanci trefit se do správného stanu. Krátce po poledni se otevřel areál. Odolali jsme všudypřítomnému jídlu a přesunuli jsme se k Evropa 2 stage, která vypadala jako malé cirkusové chapiteau - něco jako stan našich sousedů krát 20. Uvnitř to rozbalil Žlutý pes s panem Hejmnou v oblečku ala tropická dovolená. Ve výsledku nám celý koncert připadal poněkud tragikomický. Po tomto silném zážitku jsme se přesunuli do hangáru, kde již hráli SOAD revival. Všechny písně byly neuvěřitelně přesné a zpěvák si geniálně pohrával s hlasem. Jako poslední kapelu našeho dne jsme si šli poslechnout Republic of two, jejich melodická pomalejší hudba byla to pravé na závěr. V noci mě mimo jiných zvuků vzbudila i bouřka - těžce jsem litovala, že jsem nepodlehla módě holinek. Další den jsme započali intelektuálně nad šálkem kávy a s novinami v ruce u MF dnes stánku. Hlavním úkolem dopoledne bylo sehnat jídlo. Živit se 4 dny pouze v areálu by se opravdu nedalo, protestovali jak výživáři, tak naše peněženky. Záchranou nám bylo nedaleké Tesco, které sice vypadalo, jako by se jím prohnila armáda alkoholiků, ale jinak bylo plně vybaveno. Na programu dne toho bylo dost k vidění, nasadili jsme tedy pláštěnky a vyrazili na Sto zvířat. Veselé rytmy nám všem

zvedly náladu.

V našem harmonogramu bylo menší okno, tak jsme konečně pořádně okoukli celý areál. Čajovna nám poskytla na pár

hodin skvělé útočiště. Na chvílku jsme se rozdělili a já si vzpomněla, že mi někdo říkal, ať si jdu poslechnout Katie Nash, protože má unikátní hlas. Po koncertu jsem poznamenala, že celá Katie byla unikátní, 90 minut vydávala jakési zvuky - něco mezi hekáním a zpěvem, celé to bylo velmi efektní a docela dobře jsem se bavila. V průběhu poslední písně si rozdupala klávesy a tím bylo její vystoupení ukončeno. Dále nás čekali SUM 41, populární americká punkrocková skupina. Dobře jsem věděla, že stopnout si do kotle, jakožto necelých 170 cm vysoká dívka, není dobrá volba. Moudře jsem si tedy vybrala místo opodál. Ovšem po pár vteřinách první písně jsem poznala, že moje daleko nebylo dost daleko. V okamžiku jsem se ocitla uvnitř cirkulujícího poga a všudypřítomné bahno povýšilo na regulérní bažinu. Skoro jsem z toho šílenství vyvázla celá, ale v té hromadě bahna se mi vyzula bota a milá kecka si to i přes moje pohotovost reakce

plula bahnem zpátky do kotle. Rozhlédla jsem se kolem a takových popelek tam bylo hned několik. Naštěstí jsem svůj stříviček zachránila a zbytek koncertu jsem si pořádně užila.

Další den ráno jsme konečně spatřili naše kontroverzní sousedy v plném počtu, už dříve jsme pochytili, že se jedná o bodré Moraváky, kteří se dovolávali neustále jakési Jany. Až později jsme pochopili, že Jana je univerzální jméno pro všechny dívky. Pro dnešek měli očividně jinou zábavu. Seděli u cesty a hlasitě tleskali komukoli, kdo kolem nich prošel. Chvilku jsme je s úžasem pozorovali, ale program byl nabitý. White lies, The Wombats, Polemic, John Butler Trio a My Chemical Romance, kteří pro mne byli velkým zklamáním. Působili jako nafoukané primadony, které přijely zahrát do vidláková a shrábnout velký honorář. Naopak, poměrně neznámí Asian Dub Foundation byli velkým překvapením, jejich koncert předčili jenom Pendulum. Jako hlavní headliner rozhodně nezklamali a předvedli neuvěřitelnou show plnou světelných efektů.

Konečné hodnocení: nemělo to chybu. Letošní ročník nabídl 140 kapel, 20 DJů a dvě desítky divadelních souborů. Každý si přišel na své, a pokud máte dobrou partu kolem sebe, je to ten nejlepší začátek prázdnin, jaký si můžete přát.

Švýcarsko

Už čtvrtým rokem jezdím s rodiči o letních prázdninách do Švýcarska. Poprvé jsme jeli k ledovcům na lyže, potom jsme s sebou brali i kolo. Během dalších návštěv nás však odradily uzavřené sjezdovky, přešli jsme tedy pouze ke kolu. Tehdy, a na to si pamatuji velmi dobře, jsem si dal předsevzetí, že vyjedu tamní horský průsmyk, Furka Pass. To jsem měl ještě horské kolo. Potom už to šlo rychle za sebou. Další rok Sant Gottardo po dlážděné silnici, Grimsel s celkovou délkou k 70 kilometrům a nejvyšší asfaltová silnice ve Švýcarsku, Passo Della Novena. Letošní rok jsem už trochu zmírnil, jedu „jen“ dva průsmyky. Jeden z nich je Simplon Pass, jako první však přichází část etapy loňské Le Tour de France, Grand St. Bernard. Tolik asi k hrubému úvodu, teď zkusím popsat den po dni.

Sobota:

Přestože jsme vyjeli už v pátek, větší část trasy absolvujeme teprve tento den. Jedeme přes Plzeň, na Rozvadov, dále směrem na Strasbourg, do Basileje a údolím řeky Rhony. Protože však máme nástup do hotelu až v 16:00, jedeme se ještě podívat na sérii soutěsek a 14 vodopádů Les Gorges du Durnard. Tato procházka je opravdu úchvatná. Jdeme totiž po dřevěném chodníčku pro jednoho, kolem nás létají kapky vody a pod námi je 30 metrová pro-

past. Celkem nám procházka trvá asi dvě hodiny, už je tedy čas přesunout se do lyžarského města Veysonnaz, kde se uby-

tujeme. Náš hotel se jmenuje Olympic a stojí těsně vedle lanovky, což mi ale může být jedno, protože ta nejezdila. Jdeme brzy spát, zítra totiž bude náročný den. Možná. Všechno totiž závisí na počasí.

Neděle:

Jelikož není úplně jisté počasí (tím myslím černé mraky a před hotelem sněhový prašek), rozhodujeme, že se dnes průsmyk nepojede. Nebudeme ale sedět v hotelu, vyrážíme na další přírodní zajímavost, na další soutěsky. Dolů, do údolí k městu Sion musíme sjet autem, zaparkujeme však u nádraží a hurá na vlak. Zmiňoval jsem se, že jsou švýcarské vlaky rychlé a přesné? Opravdu odjíždějí s 10

sekundovým zpožděním (to je čas potřebný k zavření dveří) a místy jedou i 210 km/h. Jdeme do města Visp, kde začíná trasa nejdelšího evropského železničního tunelu - 35 kilometrůevého Lötchsberg Autobasis. Musíme se tedy dostat k úpatí hory, pod kterou tunel vede a přestoupit na speciální dvoupatrové vlaky. Ano, cesta opravdu trvá jen 15 minut. Ještě dva přestupy a konečně stojíme před regionálním vláčkem, který nás doveze až téměř k soutěsce v údolí Lauterbrunnen. Po asi půl hodině jsme na místě, vlak však pokračuje dál. Asi kilometr pěšky a pak už slyšíme hukot vodopádů. Za vstupní branou na nás dokonce dopadá vodní mlha, snášejíci se až z 50 metrů. Prohlídka trvá asi hodinu, vycházíme ven a míříme k horám. Měl bych říct, že prohlídka soutěsek je jen část, jakási zastávka v našem dnešním programu. Po asi 5 km stojíme před lanovkou, která nás dopraví na horu Schilthorn. Je zvláštní, že dvakrát přestupujeme, ale pořád nejsme na vrcholu. Teprve ve městě Mürren, které nemá žádnou možnost automobilové dopravy. Ještě dvě lanovky... a už konečně můžeme stanout na dvou metrech sněhu a v -2°C . Máme tu pozdní oběd a už abychom jeli dolů, nicméně jsme objevili jakousi expozici dokumentující natáčení filmu o Jamesi Bondovi. Stejně není nic vidět, je mlha, takže alespoň využijeme zbývající čas. No, zpátky v Mürrenu a

vlakem po hraně skály, na které se každoročně scházejí příznivci base-jumpingu, aby riskovali život. A vlakem zase zpět, s mnoha přestupy a mnoha kombinacemi jízd se konečně v půl desáté večer vracíme k autu v Sionu. Teplota klesá pod bod mrazu a jdeme spát. Zítra totiž už opravdu pojedeme Gd. St. Bernard!

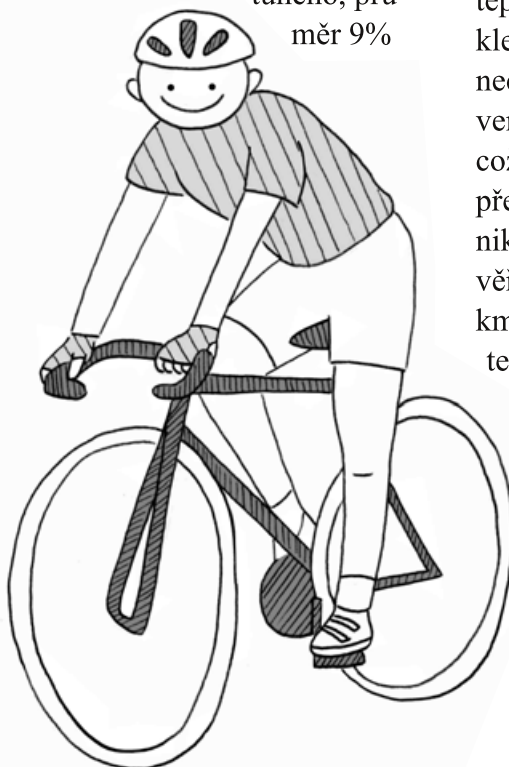
Pondělí:

Konečně. Velký den. Celý rok jsem trénoval. Je to tady! Nemůžu dospat, vstávám v pět. Teším se jak malé dítě. O hodinu a půl později sedáme do auta, kola na střeše. Jedeme do města Sembrachner, kde máme začít. Jen krátce k faktům a číslům: minulý rok se tu jela etapa Le Tour de France, kopec je od sud dlouhý 33,5 km, s převýšením 1752 metrů to vypadá na... Máte kalkulačku? Asi 5,8% (tedy 58 metrů na kilometru). Je ale jedno co vyjadřují čísla, byla to síla. Začátek proti proudu řeky je mírný, potom ale začínáme stoupat. Kolem dolů, přes mosty a tunely, prostě paráda! Obloha modrá, louky zelené,

krávy hnědé, asfalt černý, kolo jede... Co může být lepšího? Rodičům ujíždím, potom ale zastavuji. Mělo to dva důvody. První: čekám na ten zbytek teamu a druhý: Lamborghini. Nádherné Murcielago. Rychle se sjíždíme, chvíle pauza a jedeme dál. Další zastávka je předem domluvená, nasazují tedy svoje tempo. A po sedmi kilometrech opět čekám. Pak znovu a znovu. Teď jedeme galerií kolem přehrady, moc to nestoupá, co mi ale leze na mozek, jsou kamiony. Spousta kamionů. Spousta rychlých, velkých, neohleduplných monster, co převáží banány do Itálie. To k tomu ale patří, odměnou je, když vyjedeme na starou silnici a zastavujeme. Obloha černá, louky nejsou, krávy by asi zmrzly, plno skal a mlha. Kde je ten začátek?! Posledních, nejostřejších sedm kilometrů čeká. Tady jde do

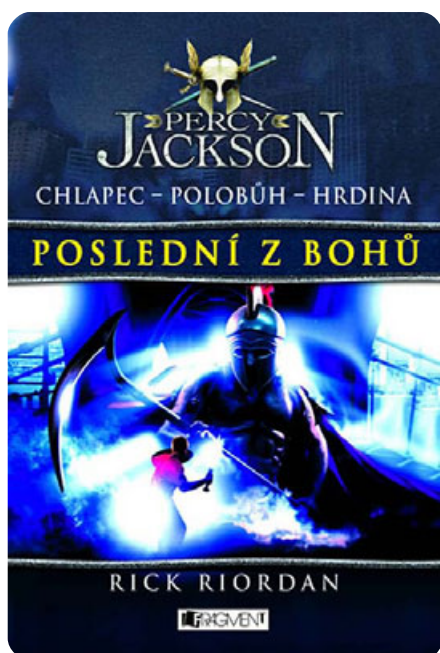
tuhého, průměr 9%

a začátek povzbuzujících nápisů na silnici z Tour. Jména slavných cyklistů a zima. Tot' jediné, co vnímám. 2 km před koncem ale přichází krize. Ne výkonová, došlo mi pití. A další voda je buď 2 km nahore, nebo 2 km dole (rodiče). Tak čekám. Netrvalo to ani moc dlouho, doplňuji tekutiny a vyrážíme. Kilometr a půl. Kilometr a čtvrt. Kilometr. Silnice se vine mezi skálami a teplota si nedá říct a pořád klesá. Nahore je už -3°C. Konečně. Domy. Jídlo. :-) Suvényry. A jsou čtyři odpoledne, což ale nevíme a opravdu jsme překvapeni, když v restauraci nikdo není. Cesta zpět je neuvěřitelně rychlá, průměr 60 km/h, a jsme dole. A opět autem, do hotelu.

Chcete vědět, jak to bylo dál? Netrpělivě očekávejte další číslo Jégéčka!

Percy Jackson a poslední z bohů

Jak by vám bylo, kdyby se vaše matikářka proměnila v hrůznou podsvětní příšeru Lítici, váš učitel latiny se ukázal být kentaurem, z vašeho nejlepšího kamaráda se vyklubal satyr a kolem vás by začaly ožít staré řecké báje? Přesně tohle se stalo Percymu Jacksonovi.

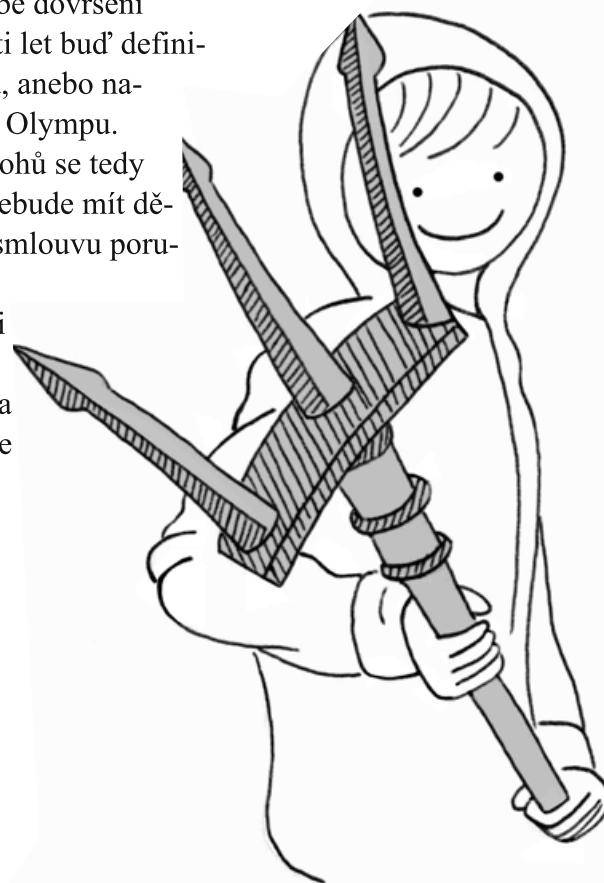
V knize Ricka Riordana dvanáctiletý Percy Jackson zjišťuje, že postavy ze starých řeckých bájí skutečně existují, ale místo Řecka nyní sídlí v Americe. Takže Olymp je na

Empaire State Building, zatímco vstup do podsvětí je v Los Angeles. A co víc - Percy se dovídá, že je součástí této rodiny všemocných bohů a nestvůr. Je totiž jedním z polokrevných hrdinů, jejichž jeden rodič byl olympský bůh, zatímco druhý byl normální smrtelník. Percyho otcem je bůh moře Poseidon, a Percy tedy ovládá vodu. A protože jeho otec je jedním ze tří nejmocnějších bohů, i Percy je nejsilnějším polokrevným v táboře, kde se hrdinové cvičí. Tím se zároveň stává nebezpečným pro olympské bohy...

Staré proroctví totiž říká, že některé z dalších dětí velké trojky bohů (Poseidon, Zeus a Hádes) zapříčiní v době dovršení svých šestnácti let buď definitivní záchranu, anebo naprostou zkázu Olympu. Velká trojka bohů se tedy zavázala, že nebude mít děti, avšak tuto smlouvu porušil nejdříve Zeus a později i Poseidon. Zatímco Diova dcera Thalia se

stala společnicí bohyně Artemis a tím nesmrtelnou, čímž znemožnila dovršení svých šestnácti let (stala se navěky patnáctiletou), Percy je pro bohy stále potencionálním nebezpečím...

V září se dostal do českých knihkupectví pátý a zároveň poslední díl: Percy Jackson a poslední z bohů - blíží se Percyho šestnácté narozeniny a zároveň závěrečná bitva mezi příznivci olympských bohů a titány. Percy je jedním z hlavních aktérů této války a zdá se, že právě na něm závisí přežití Olympu, a tedy i to, jak bude vypadat svět příštích pár tisíc let...

Johnny English se vrací

akční komedie USA, Velká Británie, Francie (2011)

Nejznámější anglický agent, hned po Jamesi Bondovi, se vrací! A to ve velkém stylu. Je povolán zpět z tibetského kláštera, kam se uchýlil začít nový život, aby zabránil pomocí svých neotřelých metod atentátu na čínského premiéra. Napomáhá mu k tomu nový parťák – mladý agent Tucker (Daniel Kaluuya), který sice žije u své matky, ale je velmi schopný. Samozřejmě v podání Johnnyho (Rowan Atkinson) se operace neobejde bez tradiční porce katastrof, potíží a humorných situací.

Ve filmu se velmi často vyskytují narážky a parodie na americké akční filmy a věřte nebo ne, je to opravdu k popukání. Asi nejdokonalejší je honička v Hongkongu a následná bitka, při které vás Atkinson překvapí svým uměním boje i důvtipem, za tuto scénu si určitě tvůrci zaslouží pochvalu. Užijeme si spoustu situačního „beanovského“ humoru, ale i, což je oproti Mr. Beanovi navíc, humoru slovního, některé Johnnyho vtípky vás opravdu uzemní.

Přestože film je prvoplánově komedie, má velmi dobrý příběh, který

se neobejde bez napětí a patřičné gradace. Taktéž nebude nouze o již zmíněné honičky, bojové scény, šílené agentské vynálezy, dějové zvraty a – pozor – milostnou zápletku. Tedy akčňák se všim všudy.

Vůbec snímek působí daleko více vyzrálé než první díl a podle mě je celkově lepší. Výkony herců jsou obstojné, především Rowan Atkinson je opět naprosto geniální. Taktéž hudba je velmi dobře zkomponovaná a krásně stupňuje napětí filmu, kterému dále napomáhá i dobrá kamera. Film se vám určitě bude líbit, pokud vám ovšem nepřipadají Atkinsonovy grimasy a humor založený na trapných situacích příliš stupidní. Jinak film můžu vřele doporučit - a pozor na bránci!

Zaklínač 2: Vrahové králů

Školní rok už je v plném proudu, a tak všem přibyla spousta povinností. Pokud ale máte přeci jen čas, doporučím vám výbornou hru na motivy povídek A. Sapkowského, kterou je „Zaklínač 2: Vrahové králů“.

Zaklínač 2 je pokračování počítačové RPG hry Zaklínač, kterou vyvinulo polské studio CD Projekt RED. Ujímáme se role Zaklínače Geralta z Rivie zvaného „Bílý vlk“. Nejdůležitější na této hře je především výborná hratelnost a dlouhý příběh, který je úžasně

vyprávěn - a navíc je ovlivněn všemi našimi rozhodnutími.

Hratelnost je velice dobrá, jen je hra poměrně těžká, především pak souboje jsou velmi taktické, proto doporučuji především často ukládat. Nebojujeme jen meči, ale také jako správní Zaklínači umíme ovládat magii a navíc si můžeme z bylin, které jsou všude po světě, míchat lektvary.

RPG prvky jsou dalším kladem této hry, především množství předmětů a způsoby vývoje Geralta jsou velice zdařilé. Část příběhu je vyprávěna retrospektivně, tudíž musíte stále dávat pozor a vnímat hru všemi smysly. Konečně je to také hra, která, alespoň dle mého názoru, konečně využívá nálepky 18+, jelikož ukazuje středověký fantasy svět opravdu surově, v tom dobrém i špatném. Právě díky hrám jako Zaklínač 2 si myslím, že by hry měly být chápány jako druh umění.

Clarke Soundon

96%

- +Příběh
- +Hratelnost
- +Magie
- +Předměty
- +Svět
- +Postavy
- +Soundtrack
- +Brutalita
- +Rozvoj postavy
- Obtížnost

Běh

Já si upřímně myslím, že každý dělá něco specifického, každý má nějaké záliby, koníčky, ... zkrátka něco, co ho baví a co ho naplňuje.

Když prohlásíte v kolektivu větu: „No, odpoledne si jdu zaběhat!“ reakce budou velmi rozmanité. Většina lidí si myslí, že jde o týrání sebe samého. Více méně se jim nelíbí představa, že běží, kdo ví kam, jejich oblíbený má barvu rajčete a páchnou potem na desítky kilometrů.

Dřív jsem měla stejný názor, běhání mě nebavilo a na tělo cviku na základce jsem na to kašlala. Naše trenérka florbalu mě k běhu docela motivovala, vždycky říkávala: „Když nemůžeš, tak přidej!“

Začala jsem chodit jednou týdně běhat, bavilo mě to, ale teď na to moc není čas. Pořád si ale myslím, že je super si jít zaběhat! Když vás čas netlačí, máte při tom příležitost urovnat si své splašené myšlenky v hlavě, popřemýšlet nad sebou i svým okolím a poslechnout si při tom pár pěkných písniček. Někdy je fajn utéct od reality a ponořit se do svého nitra,

uniknout kolektivu a být chvíli introvert.

Navíc ani nevíte, kolik nevyužitých sil v sobě máte. Člověk to ani nepozná, dokud ho nepronásleduje nějaká hrozba. Co si pod pojmem „hrozba“ představit? Každý si představí něco jiného, někdo se bojí „úchyláka“ z filmu, jiného děsí neodbytná ctitelka... Ať je to cokoli, donutilo by vás to k tak rychlému běhu, že byste byli překvapení.

Teď trochu teorie. Důležité u běhu je pravidelné dýchání! Pokud dýcháte špatně, můžete si hned ze začátku běhání znechutit, kvůli typickému „píchnání v boku“, se kterým se začátečníci setkávají velmi často. Rozhodně na začátku nesprintujte! Jděte zvolna z chůze na klus, poté z klusu na běh. Bez ohledu na to, jak rychle běžíte, byste měli dodržovat rytmus dýchání. Máte-li rytmus v těle, hodně vás ovlivní písničky (z vlastní zkušenosti doporučuji Linkin Park, Yellowcard a nebo Beatles, ale volba je na vás). Když doběhnete, neležte, hlava nesmí být níž, než jsou

ruce, protože poté se vám ukládá kyselina mléčná do svalů.

Nejdůležitější je si věřit a nepodceňovat se, ani nevíte co ve vás je!

TAK BĚHU ZDAR!!!

Anče Banszelová

Máte nějaké specifické zájmy?
Navštěvujete dramatický kroužek?
Věnujete se křížení tulipánů?
Znáte nazpaměť všechna prvočísla do tisíce?
Napište nám o svém koníčku na
jegecko@gmail.com!
Pokud napíšete do pěti minut, získáte zdarma sadu nerezových nožů... a to se vyplatí!

Nike Prague Run

Praha, 3. září 2011

Září je každoročně vyplněné nejrůznějšími akcemi a sportovními událostmi. Hned zkraje září se konal v Praze první ročník Nike Prague Run – běh na 10 km. Závodu se zúčastnilo okolo 5000 lidí. Celá akce startovala ve 14 hodin odpoledne ve Žlutých lázních. Tento den byl opravdu velmi slunečný a teploty přesahovali i 30 stupňů, což se později mnoha závodníkům vymstilo. Vražedná kombinace: horko + nedostatek vody + velká fyzická zátěž = kolaps.

Podmínkou bylo, že každý závodník si musí obléci speciální bílé triko, které sloužilo i jako startovní číslo. Pro mnoho lidí bylo jistě velkým zážitkem vidět, jak dav bílých triček běží centem Prahy. Po závodě byl nachystán bohatý doprovodný program. Vystoupily například kapely Skyline, Eddie Stoilow či Tata Bojs.

Noční běh Prahou

Praha, 8. září 2011

Již další zářijový víkend se konal v Praze další běžecký závod. Tentokrát se běželo za setmění. Běžet se začalo ve 21 hodin ze Staroměstského náměstí, které bylo zcela zaplněné závodníky. Trasa byla situována okolo Vltavy s překrásným výhledem na osvětlený Pražský hrad. Sice startovní bylo trochu vyšší, ovšem noční uličky Prahy a její kouzelná zákoutí to zcela vynahradi-ly. Už teď se moc těším na další ročník, až se opět proběhnu setmělou Prahou.

Ústecký půlmaratón

Ústí nad Labem, 18. září 2011

Do třetice běžecké závody hostilo Ústí nad Labem. Bylo na výběr ze tří závodů. Pro rodiny běh na 3 km, dále desetakilometrový běh a půlmaratón. I přes mírnou nepřízeň počasí se běh vydařil. Největší zážitkem byl ovšem běh areálem chemičky, která dokonce kvůli tomuto závodu omezila svůj výrobní proces.

Nova Author Cup

Josefův Důl, 8. října 2011

Jedním z posledních závodů před blížící se zimou je pro všechny milovníky kol Nova Author Cup. Závod nabízí trasu dlouhou 63 kilometrů a překrásnou přírodu Jizerských hor. Tentokrát bohužel nebylo k závodníkům moc přívětivé počasí. Chvilu padal déšť, poté sníh a v horách dokonce nastalo i mírné krupobití. Nepříjemná byla i teplota, která ve výškách klesla až na 1 stupeň Celsia. Závod byl ovšem ze strany organizátorů dokonale připraven. Na trase byla dvě občerstvení a v cíli byl nachystán doprovodný program na odraňování. Tak snad příští rok počasí vyjde o trochu lépe.

Martin Bláha

Já jsem byla na 16. ročníku Nova Author Cupu jako brigádník v občerstvení. Musím říct, že i přes to, že jsem se zúčastnila této akce potřeť, letošní ročník mi přišel ze všech roků nejtvrdší - jak pro závodníky, tak pro organizátory. Počasí nikomu z nás nepřálo, závodníkům po cestě i sněžilo, padaly kroupy a teplota zrovna letní nebo začínající podzimní počasí nepřipomínala. Mnoho závodníků si stěžovalo na špatné ovládání kola a nefunkčnost brzd a přehazování kvůli počasí. Když jsem viděla příjíždějící závodníky, kteří byli celí špinaví, unavení a rozklepaní, bylo mi jich upřímně líto. Nevypadalo to jako zrovna jednoduchý ani obzvlášť příjemný zážitek. I pro nás, brigádníky, bylo počasí nepříjemné, přšelo snad i ze země a takhle jsem snad nikdy nepromrzla. I přes to všechno musím říct, že akce bylo zorganizovaná velice dobře a kromě protestů počasí si myslím, že se akce povedla. Všem zdatným závodníkům, kteří se nebojí počasí ani délky a terénu trasy, můžu tuto akci doporučit. Ovšem sama bych se nikdy jet neodvážila.

Ád'a Bártová

Jiří Žáček

Do našich srdcí jako do
tramvají
nastoupí lidé a zas vysedají.
Přesednou mlčky na opačnou
trasu
do jiných čtvrtí, do jiného času.

A než jim stačíš říci aspoň
sbohem,
zmizí ti navždy za nejbližším
rohem.

Vítr fučí, vítr skučí –
pojdte pouštět draky!
Každý spěchá na kopeček
a já běžím taky.

Ať si vítr jak chce skučí,
ať se mraky mračí,
vypustíme na oblohu
celou letku dračí.

Draku,
ty jsi vážně drak?
-Hudry, hudry,
je to tak!
A máš zuby dračí?
-Mám dva-
to mi stačí!
A co s těmi zuby jíš?
-Princezen mám plnou
spíž!
Ach ty lháři-
každý to ví,
že jsi jenom papírový!

